

De 3 andre Medlemmer af Kommissionen (Røpke, Mourier og Ussing) have derimod ikke fundet tilstrækkelig Anledning til at fravige det i den gjældende Lovgivning fulgte Princip om en fast Skala for Bøders Afsoning, skjøndt det i Fd. 16 Novbr. 1836 opstillede Afsoningsystem, som allerede ovenfor berørt, vistnok i flere Retninger bør undergaae Forandring. Ligesom hiint Princip ikke vides at have medført væsentlige practiske Ulemper, saaledes turde det i og for sig være naturligt, at der til en Bøde af en vis Størrelse svarer en bestemt Afsoning. Der vil, uanset den i Udkastets § 59 foreskrevne Regel, hvilken i sin Almindelighed vistnok er fuldkommen begrundet, dog ved Fastsættelsen af Bøders Størrelse ordentligviis ikke kunne tages noget særdeles væsentligt Hensyn til den Paagjældendes formodede Formuestilstand; og hvor dette er skeet, vil det kun sjældent indtræffe, at den, der ved Dommens Afviselse formodedes at være formuende, findes at være ude af Stand til at udrede Bøden, eller dertil at gjøre Udveie, paa den Tid, Dommen skal fuldbyrdes. De Erindringer, der kunne gjøres imod et ved en almindelig Lovregel bestemt Forhold for Afsoningen, tabe for en ikke ringe Deel deres Betydning ved en passende aftagende Skala, og i de enkelte Tilfælde, hvor der, selv ved Anvendelsen af en saadan Skala, kunde indtræde nogen Ubillighed, vil der i alt Fald derpaa kunne raades Bød ved den subsidiaire Strafs Medsættelse ad Venaadningsveien.

Navnlig kunne de tre sidstnævnte Medlemmer af Kommissionen ikke tiltræde Forlaget om, at der for det Tilfælde, at en Person, hvem en Bøde efter Straffeloven er idømt, ikke inden en vis Tid fuldt betaler samme, skulde i Stedet for Bøden træde en i selve Dommen efter den Skyldiges personlige Forhold og Sagens øvrige Omstændigheder nærmere bestemt Fængselsstraf. Foruden at det, naar saaledes 2de alternative Straffe skulde opstilles i Dommen, tildeels under modsatte Forudsætninger med Hensyn til den Skyldiges Formuestilstand, ofte vilde være nødvendigt herom at erhverve langt nøiagtigere Oplysning, end Sagen ellers efter sin Bestaenighed udkrævede, medens dog Alternativet af Fængselsstraf i de fleste Til-

fælde vilde blive uden practisk Betydning, kunde derhos Bøders Substitution med Fængsel, naar den, som foreslaaet, skulde skee efter et frit Skjøn over samtlige Sagens Omstændigheder, navnlig hvis flere Personer af forskjellige økonomiske Vilkaar vare implicerede i Sagen, let give Dommen et lidet heldigt Skin af Vilkaarlighed, idet der til Bøder af meget forskjellig Størrelse kunde komme til at svare lige Fængselsstraf, og omvendt for Bøder af samme Størrelse substitueres meget ulige Grader af Fængsel — et Skin, der neppe vilde kunne undgaae at mistydes som begrundet ved en Skaansel mod de høiere og de i økonomisk Henseende ordentligviis heldigere stillede Klasser i Samfundet, naar dertil hørende Personer skulde, i Mangel af Bøders Betaling, underkastes Fængselsstraf. Heller ikke kan det nægtes at ville indeholde noget Krænkende for den Paagjældende, der i intet Dieblif har været uvillig eller ude af Stand til at betale Bøden, dog i Dommen — om end kun subsidiairt — at skulle kjendes Straf af Fængsel for en Forfeelse, der efter Sagen kun kvalificerer sig til Bødestraf, og dette Krænkende forsøges netop derved, at Fængselsstraffen skulde idømmes, vel kun alternativt, men dog som en selvstændig Straf, ikke som en egentlig Afsoning. Det sees isøvrigt let, at navnlig den sidst fremhævede Betragtning, der turde fortjene særdeles Opmærksomhed, faaer endnu større Vægt, naar man, hvilket Konsekventsen synes at fordrer, vilde almindeliggjøre den foreslaaede Regel, saa at den ei alene skulde gjælde om Bøder, der idømmes efter Straffeloven, men ogsaa i alle andre Tilfælde, hvor Noget efter Dom har at udrede en Straffebøde, navnlig og om Bøder for mindre Politiforfeelser og om processuelle Bøder, saasom efter L. 1—5—8, Fd. 3 Juni 1796 §§ 35 og 39 og Fd. 16 Jan. 1828 § 14, jfr. samme Forordnings §§ 13 og 16.

Vel have nu de Medlemmer af Kommissionen, som have foreslaaet den i det Foregaaende omhandlede Regel, ei heller erklæret sig for en saadan Almindeliggjørelse af samme, men derimod stillet et særskilt Forslag om, at naar Noget, der ifølge Dom eller Kjendelse udenfor criminelle Sager eller ifølge